

113. СЛУГА ЕВАНЂЕЉА

(На глас 57. и 116.)

1. Плашећ' се људи зар да ја Угушим нагон Духа?
Треба ми већа верност тад' Кад с' вражиј бори слуга;
Зар да се стидим, реч Христа Без страха сведочит' свагда?

2. Зар да та људска мржња ту Претегне Бож'ју милост?
Ма да би они још већма Држали то за лудост?
Реч та од Бога свагда ј' тек Премудрих руг, - сиротих лек!
3. Једни се мрште, Господе, А други презиру Те:
Зар за то ја да узмакнем: И манем Твоје путе?
Како пред Бога да станем, Кад му се Сина одрекнем?
4. Зар грешном свету за љубав Истину да сакријем?
И за провести време ту, Нек с' чује - да је јавим?
Да избегавам крста срам, На ком пострада Христос сам?
5. Шта је тај, од чије мржње, Гњева, руга, да с' бојим?
Човек је он! - и није Бог, Роб греха сав у смрти!
Ах! лаган ти је човек свак, Ко што ј' водени мехур лак!
6. Па нека људи бесне сад! Бог ће на супрот стати,
Штитом ће мене покрит' Он, И награду ми дати;
Љубав је Бож'ја ослон мој, У невољи и беди злој.
7. Љубав к' Исусу гони ме Да изгубљене тражим,
Да заблуделе овце све К' јединородном вратим;
Да их молењем, сузама Оппростим пакленог дима.
8. Па нек ми зато од сваког Презрено буде име,
К'о злобног и одбаченог, Нек ме свет и прокуне: -
Страх ће ме Божиј' научит' Крстових мука с' не плашит'.